

Berörande om kärlek, liv och död

Med sparsmakad scenografi, starka solistinsatser och bredd och djup i musiken blir Norrlandsoperans Passion en starkt berörande föreställning.

Det är en utmaning för en regissör att göra ett originalverk från dåtida miljö relevant för vår tid, men Norrlandsoperan klarar utmaningen med Broadway-musikalen Passion, som på fredagskvällen hade premiär.

Ramberättelsen är förlagd till en militärbas där ett relationsdrama utspelar sig med våldsamma och starkt känslomässiga händelser, men det hela börjar med den inledande kärleken mellan huvudpersonerna Giorgio, här tolkad av Patrik Martinsson och den förförande vackra Clara med Mari Lerberg Fossum. Giorgio möter på militärbasen en kvinna, som övriga på basen inte tar så stor notis om och heller inte om honom för den delen, den svårt sjuka men intagande vackra Fosca, imponerande tolkad av Annica Edstam. Dessa tre huvudrollsinnehavare håller sina starka karaktärer och färgar känslomässiga stämningar på ömsom ett överraskande och ömsom brutalt sätt, med sångprestationer som fungerar både solistiskt och i olika konstellationer inte minst i körpartierna.

Victoria Brattströms regi har gett stort utrymme för naturligt agerande där både talade repliker och de sjungna går hand i hand. Uppsättningen är en produkt av ett väl fungerande konstnärligt team, en samverkan för att skapa musikalisk teater med jämbördig text och dialog. Det sparsmakade sceneriet med få militära attribut och markörer tillsammans med en träffsäker men enkel ljusdesign och pratglada militärer fungerande som effektiv kör gör föreställningen till en stark upplevelse.

Norrlandsoperans Symfoniorkester – nu utökad – tar sig an en nyorkestering av dirigenten Johan Siberg och Stephen Sondheims musik är så långt från gängse Broadwayshower man kan komma. Johan Siberg får orkestern att tolka verket på ett smittande sätt så att händelsegestaltningen blir detaljrik och väl nyanserad. Musiken har verkligen både bredd och djup och musikerna spelar med spänst och rytmiskt vitalt i de bärande linjerna. Tonspråket är ibland drömskt och svävande, men kan också bombardera publiken med rena, eruptiva kaskader och man tycks bli intellektuellt förförd bara så där i förbigående.

Passion bygger på en ständig kamp mellan ett mänskligt inre och yttre beteende och ställer oss i publiken frågan om människans val att agera eller inte agera. Den kampen gestaltar Fosca, Giorgio och Clara ständigt och utvecklar därmed upp en passionsdramatik med många förvecklingar. Som musikalisk teater är den handlingen perfekt. Man inser att bygga upp en vänskap, att slitas mellan tvångsmässiga handlingar, att hantera obekräftade

ömhetsbetygelser blir en känslomässig kamp som kan få allvarliga konsekvenser när man ska förstå helheten. Passion blir till ett berörande budskap om kärlek, liv och död.

Bengt Hultman

Publicerad 2017-02-25 12:14:11
av Västerbottens-Kuriren